

Arrest

nr. 319 747 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 28 november 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 28 november 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Kamalpoor, in het district Qarghayi, in de

provincie Laghman. U werkte echter in Kaboel waar u tot aan uw vertrek verbleef. U bent twee jaar naar school geweest.

Van 2017 tot uw vertrek in augustus 2019 werkte u als bewakingsagent bij de AIB bank van Kaboel. Uw taken bestonden uit het bewaken van het gebouw en het personeel en Amerikaanse burgers en technici escorteren van en naar de bank. Nadat u al acht maanden als bewakingsagent werkte, werd u naar het centrale hoofdkantoor gestuurd waar u wederom instond voor de bewaking van het gebouw en het personeel.

Op een dag zag iemand u uw werk uitvoeren en een paar dagen later ontving uw vader in de moskee in Kamalpoor een dreigbrief van de taliban waar zij eisten dat u dit werk moest stopzetten. U werd daags nadien overgeplaatst naar het centrale hoofdkantoor. Een paar maanden voor u uw land van herkomst verliet, ging u met uw collega en vriend [Y.] naar diens huis waar ook nog twee vrienden van hem aanwezig waren [J.] en [A.], twee broers. Zij waren gekend als criminelen die werkten onder een mollah. Ze wilden dat jullie hen zouden helpen bij een bankoverval door de deuren van de bank voor hen te openen. Ze gingen jullie hiervoor belonen maar bedreigden jullie ook met de dood indien jullie zouden weigerden. Jullie hebben uit angst toegezegd en hebben dit vervolgens meteen aan jullie oversten gemeld. Toen [J.] en [A.] op het afgesproken tijdstip aankwamen bij de bank begon er een gevecht tussen hen en de ordediensten waarbij [J.] overleed. De overige benedeleden werden meegenomen naar de gevangenis. Na 3-4 maanden kwamen ze vrij en nog eens tien dagen later hebben ze [Y.] vermoord. Ongeveer vijf dagen later besloot u het land te verlaten.

U verliet Afghanistan na het offerfeest in augustus 2019. U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije en na een verblijf van een maand, kwam u het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Een maand later zette u uw reis verder via Noord-Macedonië door tot Servië waar u zes maanden verbleef. Vervolgens reisde u verder naar Roemenië waar u op 13 maart 2020 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U verbleef daar vijf maanden en ging verder naar Frankrijk waar een vriend u aanraadde om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België. U bereikte het Belgisch grondgebied op 5 augustus 2020 waar u uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende op 9 september 2020. DVZ deed in het kader van de Dublinregelgeving een aanvraag tot overname van uw verzoek aan Roemenië. U werd teruggestuurd naar Roemenië maar keerde nadien naar België terug. Op 29 april 2021 diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan is [A.] een paar keer naar uw huis gekomen om naar u te vragen. Uw familieleden waren bang en hebben uw broer [A.B.] als oudste zoon weggestuurd. Hij verblijft nu in Iran waar hij ook getrouwd is.

Concreet vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw job als bewakingsagent bij de bank waar u in contact kwam met Amerikanen. Daarnaast vreest u ook de wraak van [A.] en zijn bende, wiens baas al jaren een talibanlid is.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw bankkaarten, een opleidingscertificaat van uw werk en verschillende foto's van u op uw werkplaats.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit haalt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat u via uw werk in contact kwam met Amerikanen. U vreest daarenboven [A.] en zijn bende die uw vriend [Y.] hebben omgebracht. Hun baas zou tevens een talibanlid zijn in de nieuwe regering. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid of de ordediensten te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Een eerste element is uw profiel. Zo stelt u dat u van 2017-2019 werkzaam was als bewakingsagent in een bank (CGVS, p 5).

Zo merkt het CGVS op dat waar u een terugkeer naar Afghanistan vreest omwille van uw vroegere tewerkstelling, dit feit in se niet voldoende is opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Zo blijkt uit de objectieve informatie die hierboven reeds werd aangehaald evenwel niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de overheid of samenwerkten met de ordediensten. Daarbij stelt het CGVS niet in vraag dat u bewakingsagent was bij een bank. Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw vermeende taken waarbij u instond voor het transport van Amerikanen.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u tijdens uw interview op DVZ naliert te vermelden dat u instond voor het transport van Amerikanen, wat al merkwaardig is gezien het de kern van uw asielrelaas raakt. Immers is het doordat u met Amerikanen samenwerkte dat u volgens de taliban met ongelovigen omging en dus een target werd. U met deze ommissie geconfronteerd, stelt u dat ze het u daar niet gevraagd hebben en dat u in de veertig minuten dat u daar was, alles aan hen kort hebt kunnen vertellen (CGVS, p 22). Desalniettemin heeft u aanvankelijk wel degelijk bevestigd dat u op het moment dat u deze verklaringen heeft afgelegd op DVZ de mogelijkheid heeft gehad om de belangrijkste punten van uw asielrelaas te vertellen (CGVS, p 3). Bovendien werd desbetreffende verklaring bij de DVZ aan u voorgelezen in uw moedertaal, zijnde Pashtou, en na afloop door u persoonlijk ondertekend (DVZ, Vragenlijst dd. 19/08/2021) waardoor toch wel gesteld mag worden dat u op de hoogte was van wat u verklaard heeft. Van een verzoeker tot internationale bescherming mag verwacht worden dat die alle redenen weergeeft waarom hij/zij niet terug kan naar het land van herkomst, en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Dat u nalaat om dergelijk belangrijk element met betrekking tot uw vrees te vermelden op de DVZ kan daarom niet overtuigen. Daarnaast legt u geen begin van bewijs neer die uw verklaringen kunnen ondersteunen. De enige documenten betreffende uw werk die u hebt overhandigd, betreffen foto's van u en enkele Afghaanse mannen in een bank en uw bankkaarten (zie groene map). Nergens blijkt hieruit dat u in functie van uw werk rechtstreekse contacten had met buitenlanders. Het CGVS concludeert hieruit dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijschaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Een tweede element zijn de vervolgingsfeiten die u aanhaalt omwille van uw werk. Zo stelt u dat u een dreigbrief ontving van de taliban in Laghman omdat iemand u uw werk had zien doen in Kaboel (CGVS, p 5, 7 en 11). Aangezien u meerdere malen vermeld hebt dat niemand in uw dorp in Kamalpoor op de hoogte was van uw werk in Kaboel (CGVS, p 11, 15 en 16), en u zelf ook tegen iedereen zei dat u in Kaboel juwelen verkocht (CGVS, p 11 en 12), is het niet aannemelijk dat de lokale taliban in uw dorp hiervan op de hoogte zouden komen. Verder schetst u ook een beeld van de veiligheidssituatie in uw dorp waar geen taliban aanwezig waren, zelf heeft u ze er nooit gezien (CGVS, p 12-13). U verklaart zelfs dat ze niet aanwezig waren in uw district omdat de overheid aan de macht was tijdens uw verblijf in Afghanistan (Ibid.). Ook in Kaboel heeft u de taliban nooit gezien (Ibid.).

Zulke verklaringen maken evenmin aannemelijk dat u een gegronde vrees zou hebben voor uw leven in de zin van de Conventie van Genève.

Verder legt u ook vage en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de taliban die u bedreigden. Wanneer de protection officer u de vraag stelt of u familieleden heeft die zich hebben aangesloten bij de taliban, antwoordt u in eerste instantie ontkennend en stelt u dat u ook niemand kent die banden had met de taliban (CGVS, p 12). U dan gevraagd wie deze taliban waren die u bedreigden omwille van uw job stelt u dat het taliban waren uit uw dorpen en regio en dat u die mensen niet kent maar wel weet dat ze taliban waren (CGVS, p 14). U naar hun namen gevraagd, antwoordt u ineens dat de neef van uw vader, ene [H.S.] de talib is die u bedreigde (Ibid.). U voegt eraan toe dat uw vader vertelde over hem (Ibid.). Om dan even later te stellen dat u over [H.S.] te weten kwam van de persoon die u aan werk hielp: [F.] (Ibid.). Uw verklaringen gaan bijgevolg alle kanten uit. Wanneer de protection officer u nogmaals de vraag stelt wie die persoon was die op de hoogte raakte van uw werkelijke job, antwoordt u dat u denkt dat het de neef van uw vader is (CGVS, p 15). Tot slot verklaart u tot twee maal toe dat u deze [H.S.] een paar keer heeft gezien toen u kleiner was en dat

hij niet wist dat u werkte voor de 'overheid' maar dat u het nu zeker bent dat hij de gene is die de dreigbrief heeft gestuurd (Ibid.), om dan later te stellen dat u die [H. S.] zelf nooit gezien heeft (Ibid.). Een dergelijke evolutie van verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijstaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Over deze [H.S.] kan u verder niet veel vertellen. Zo stelt u dat hij momenteel een 'groot' lid is van de taliban en commandant is in Laghman maar dat u niet weet wat voor werk hij doet (CGVS, p 14). Hij woonde in een ander dorp en u en uw vader gingen hem nooit bezoeken, noch hij jullie (CGVS, p 15). U bovendien gevraagd wat die [H.S.] gezien of gehoord had waardoor hij kon afleiden dat u werkte voor de overheid, antwoordt u vaagweg dat iemand u gezien heeft toen u werkte als escort (Ibid.). U dan opnieuw gevraagd wie zag werken als escort, blijft u het antwoord schuldig (Ibid.). Het is merkwaardig dat u niet lijkt te kunnen antwoorden op enkele basisvragen omtrent de taliban in uw familie die u bedreigd zou hebben.

Daarenboven is het niet geloofwaardig dat uw vader omwille hiervan één dreigbrief ontving, maar dat er daarna gedurende geen gevolg aan werd gegeven (CGVS, p 15). Bovendien is het opmerkelijk dat de taliban u of uw vader helemaal niet zijn komen zoeken bij u thuis (Ibid.). De taliban, een gewapende groepering gekend om zijn gruwelijke daden, gaat hier ook heel omslachtig te werk door de dreigbrief aan de moskee te overhandigen die uw vader frequenteert (CGVS, p 13). Immers door een dreigbrief te sturen, konden ze er toch van uitgaan dat u of uw vader mogelijks een poging zouden ondernemen om te ontsnappen, waardoor hun kans op succes nihil was. Dat de taliban na deze ene dreigbrief niets van zich laten horen overtuigt evenmin. Er kan toch verwacht worden dat indien de taliban u en uw familie echt viseren, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden, in casu quod non. U verklaart bovendien dat uw vader aan iedereen bleef verklaren dat u in Kaboel werkte als verkoper (CGVS, p 16). Wat er ook van zij, u bleef dit werk nog zeker tien maanden na het ontvangen van deze dreigbrief uitoefenen (CGVS, p 5 en 7), wat de geloofwaardigheid van uw vrees verder ondermijnt. Tot slot legt u ook geen begin van bewijs neer van deze bedreiging. Wanneer de protection officer u vraagt waar de dreigbrief is die u hebt ontvangen, stelt u dat u geen plannen had om naar België te komen en dat uw vader die niet heeft bewaard (CGVS, p 16). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Voorts haalt u aan een vrees te koesteren voor [A.], de broer van [J.] die overleed nadat u hun plannen dwarsboomde door de autoriteiten in te schakelen (CGVS, p 13-14). Allereerst dient opgemerkt te worden dat u op DVZ verklaarde dat het [A.] was die overleed en [J.] degene was die [Y.] gedood heeft (DVZ – informatiefiche punt 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat [J.] overleed en dat [A.] degene was met wie u verdere problemen heeft gekend (CGVS, p 13-14). Op de DVZ werd u tevens gevraagd of [A.] en [J.] een link hadden met de taliban, waarop u ontkennend antwoorde en stelde dat ze enkel criminelen waren die geld wilden stelen (DVZ – informatiefiche punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS linkt u deze twee broers aan hun maffiabaas, een mollah van wie iedereen op de hoogte is dat hij al sinds het begin bij de taliban zit en nu een prominente rol uitoefent in de nieuwe regering (CGVS, p 13, 17 en 21). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor al ernstig ondermijnd.

Verder is het moeilijk te geloven dat uw vriend [Y.], die al jaren bevriend was met deze twee broers, niet op de hoogte bleek te zijn dat zij criminelen én moordenaars waren (CGVS, p 17-18). U bovendien gevraagd of [Y.] van hen af wist, antwoordt u dat Utkhel een bekende plaats is en dat iedereen weet dat die mensen dieven, criminelen en maffialeden zijn met veel macht (Ibid.). Er kan dus redelijkerwijs gesteld worden dat [Y.] op de hoogte was van de criminele status van zijn 'twee vrienden'. Het is bijgevolg ook zeer vreemd dat twee mensen die jarenlang stelen en moorden en er dus enige ervaring mee hebben (CGVS, p 17), ervoor kiezen om een onbekende persoon te benaderen met hun plan om de bank te beroven. Ze maken het zich zo wel heel erg moeilijk. Het zou namelijk veel logischer geweest zijn om enkel hun vriend [Y.] te benaderen, die ze inmiddels al kenden en konden vertrouwen. Zeker omdat ze in eerste instantie het geld met jullie wilden delen (DVZ informatiefiche, punt 5 + CGVS, p 17) en ze op die manier een kleiner deel van de buit zouden moeten afstaan. Wanneer de protection officer u hierop wijst, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat u eerst [Y.] kende en daarna die mensen en dat ze u dwongen om dit te doen (CGVS, p 18). U biedt dus geen afdoende verklaring hiervoor. Tot slot verklaarde u op DVZ dat u en [Y.] de politieagenten van het nabijgelegen politiestation hadden gecontacteerd om hen over deze plannen in te lichten (DVZ – Informatiefiche, punt 5). Op het CGVS verklaart u echter dat u alles aan [F.] vertelde, de persoon die u aan werk hielp. U voegt eraan toe dat u ook de commandant van uw divisie heeft ingelicht alsook iedereen die met jullie samenwerkte (CGVS, p 18-19). Uw verklaringen gaan wederom alle kanten waardoor u de geschetste gebeurtenis die de aanleiding was van uw vlucht niet aannemelijk hebt kunnen maken.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit volgende problemen met deze personen. U maakt ook onvoldoende aannemelijk dat u een persoonsgerichte vorm van vervolging loopt door deze leden die u linkt aan de taliban. Zo stelt u dat [A.] en zijn bende na hun vrijlating [Y.] thuis hebben opgezocht en vermoord (CGVS, p 14). Zelf verklaart u dat u een paar dagen na de moord op [Y.] gehoord hebt dat die mensen met de auto naar uw werkplaats zijn gekomen.

U was op dat moment aanwezig maar heeft ze niet gezien (CGVS, p 20). Ze deden echter niets en gingen weg (CGVS, p 21). Daarnaast zouden zij nog twee, drie keer naar uw huis gekomen zijn om naar u te vragen (CGVS, p 21-22). Nadat uw vader hen telkens liet weten dat u zich in het buitenland bevindt, gingen deze mensen weer weg (CGVS, p 21). U voegt eraan toe dat zij niet naar uw huis kwamen met wapens en dergelijke (CGVS, p 22). Het is daarom zeer moeilijk te geloven dat ze bij uw vriend [Y.] op de deur kloppen en hem onmiddellijk neerschieten wanneer hij deze opent (CGVS, p 21) maar bij u lakser optreden en zich twee tot drie keer met een kluitje in het riet laten wegsturen.

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen met deze talibangezinde mensen dient ook de vervolging die uw familie in Afghanistan nadien gekend zou hebben in twijfel te worden getrokken. Zo stelt u dat uw broer [A.B.] het land werd uitgestuurd door uw vader omdat er bij pashtounen een vijandigheid heerst t.o.v. de oudste overgebleven zoon (CGVS, p 4, 20 en 21). De bende van [A.] kreeg echter twee, drie keer de kans om bij elk huisbezoek uw broer neer te schieten uit wraak. Uw broer werd echter gespaard door deze gewapende groepering die u afschildert als moordenaars en criminelen die met alles weggamen (CGVS, p 17, 18 en 22). Uw achtergebleven familie, met name uw vader en uw twee andere broers wonen bovendien nog op dezelfde plaats in het dorp Kamalpoor, zonder veel bijzonder veiligheidsmaatregelen te nemen (CGVS, p 4 en 22). Uw familie stelt het bovendien ook goed en uw vader oefent nog zijn werk in het dorp uit (CGVS, p 5). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging bij terugkeer ten aanzien van de taliban en hun aanhangers.

U legt verschillende documenten en neer ter ondersteuning van uw verklaringen over uw werkzaamheden. Deze kunnen echter niet leiden tot een andere beoordeling van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming. Vooreerst hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Uw bankkaarten, opleidingscertificaat en foto's van u en enkele mannen in een bank waarmee u uw werk als bewakingsagent bij de bank wilt aantonen worden door het CGVS niet betwist. Zoals eerder echter vastgesteld, volstaan deze documenten echter niet om aan te tonen dat u tijdens uw werk in contact kwam met Amerikanen.

De betrouwbaarheid van Afghaanse documenten is bovendien erg onzeker. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen ervan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van een vluchtrelaas (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Roemenië, maar dat u de procedure daar niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u Roemenië al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingen-status, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het

bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen,

bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel,

moelijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale

vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins

het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet het verzoek om internationale bescherming bij voorrang onderzoeken in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van deze wet).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoekers vluchtrelaas en neergelegde documenten

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van zijn werkzaamheden als bewakingsagent bij de Afghan International Bank (AIB) in Kaboel. Hij werkte als bewakingsagent van 2017 tot zijn vertrek uit Afghanistan in augustus 2019. Hij verklaart dat zijn taken bestonden uit het bewaken van het gebouw en het personeel van de bank en dat hij eveneens instond voor het transport van geld van en naar het centrale hoofdkantoor. Daarnaast stelt verzoeker dat hij tevens deelnam aan het transport van Amerikaanse burgers en technici van en naar de bank waarbij hij mede instond voor hun veiligheid. Ongeveer acht maanden nadat verzoeker begon te werken bij de bank, ontving zijn vader via de moskee in het dorp een dreigbrief van de taliban waarin stond dat verzoeker werkt met ongelovigen en dat hij zijn werk moest stopzetten. Daarna ging verzoeker niet meer naar huis en werd hij overgeplaatst naar de “centrale plaats” van de bank. Hier stond hij gedurende een tiental maanden in voor de bewaking van de bank, het personeel van de bank en het geld. Nadat verzoeker aan zijn oversten had gemeld dat criminelen, die werkten onder een mollah die lid was van de taliban, een bankoverval planden en hierbij de medewerking eisten van verzoeker en van zijn vriend Y., werd deze vrijdeld. Hierbij kwam één van de criminelen om in het gevecht met de ordediensten dat er mee gepaard ging. De andere opgepakte bendeleden kwam nadien snel vrij en vermoordden nadien verzoekers vriend Y. Nadat hij te weten kwam dat de bende op zoek was naar hem, verliet verzoeker Afghanistan in augustus 2019. Verzoekers familie in Afghanistan werd vervolgens verschillende keren bezocht door bendeleden die wilden weten waar verzoeker uithing. Dit zette de familie ertoe aan om verzoekers oudste broer weg te sturen naar Iran. Verzoeker vreest derhalve ook de wraak van de bende aan het hoofd waarvan een talibanlid zou staan dat deel uitmaakt van de nieuwe regering.

Ter staving van zijn werkzaamheden legt verzoeker volgende originele documenten voor: bankkaarten, een opleidingscertificaat uitgereikt door het “Ministry of Interior Affairs APPF” met vertaling en verschillende foto’s van zichzelf samen met collega’s op zijn werkplaats.

3.2. Verzoekers profiel

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) betwist dat verzoeker instond voor het transport van Amerikaanse burgers en acht de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt omwille van zijn werkzaamheden niet geloofwaardig. Echter betwist het CG niet dat verzoeker ongeveer twee jaar werkzaam was als bewakingsagent bij de AIB in Kabul. De Raad leest in de bestreden beslissing ook, “*Uw bankkaarten, opleidingscertificaat en foto’s van u en enkele mannen in een bank waarmee u uw werk als bewakingsagent bij de bank wilt aantonen worden door het CGVS niet betwist*”. De Raad stelt verder vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CG blijkt dat verzoeker spontane en gedetailleerde antwoorden gaf op de uitgebreide vraagstelling van het CG over zijn werk. Gelet op deze doorleefde

verklaringen en de door verzoeker bijgebrachte documenten, kan de Raad zich aansluiten bij de vaststelling van verweerder dat verzoekers profiel als bewakingsagent bij de AIB in Kabul aannemelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoekers profiel rangschikt onder *“personen die behoorden tot de voormalige overheid of de ordediensten”*. De Raad leest in de bestreden beslissing dat verweerder overweegt dat deze personen *“te maken kunnen krijgen”* met vergeldingsacties maar dat er geen sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de overheid of samenwerkten met de ordediensten. Verweerder verwijst hierbij naar de EUAA, *“Afghanistan Country Guidance”* van januari 2023, de EUAA, *“Afghanistan Targeting of Individuals”* van augustus 2022 en de EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022. De Raad gaat er van uit dat verweerder aldus verzoeker het risicoprofiel toedicht van *“Public officials and servants of the former government and judicial system”* (punt 3.2. op p. 66 van EUAA, *“Afghanistan Country Guidance”* van januari 2023 en punt 3.2. op p. 30 van EUAA, *“Afghanistan Country Guidance”* van mei 2024). Voor personen die niet behoren tot het gerechtelijk personeel, leest de Raad in de voormelde richtsnoeren dat de individuele beoordeling rekening moet houden met de instelling waar ze in dienst waren alsook hun rol en functies (*“the individual assessment should take into account the institution they were employed by and their role and functions”*).

Gezien de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CG en de door verzoeker aangebrachte documenten, waarbij hij naar aanleiding van het neergelegd opleidingscertificaat verklaarde dat hij opleiding kreeg van de *“veiligheidsdienst”*, (CG, p. 7), stelt de Raad zich de vraag tot welk orgaan binnen de voormalige Afghaanse staatsstructuur verzoeker als bewakingsagent behoorde. Het antwoord op deze vraag is van belang om te bepalen welk risicoprofiel verzoeker precies heeft en of er al dan niet bijkomende elementen zijn vereist voor het weerhouden van een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Uit het gehoorverslag van het CG blijkt dat verzoeker stelt dat hij *“gewoon soldaat”* was (gehoorverslag CG, p. 6). Tevens volgde hij een opleiding van vier weken georganiseerd door *“de veiligheidsdienst”* waar hij leerde *“over werk escort en hoe werken als bewaker in bank en ook gebruik van wapens zoals Kalasjnikov”*. Tevens leerde verzoeker hoe *“een officier begroeten. Ze hebben aan ons geleerd die rangen van soldaat, rangen van kapitein en bridmal en die allemaal.”* (gehoorverslag CG, p. 6-7). Verzoeker sprak tijdens zijn persoonlijk onderhoud consequent van *“soldaten”*, *“officieren”* en van *“de kapitein S.A.”*, die de *“hoofdofficier”* was en hij legde uit wat ze deden en hoe ze samenwerkten. Hij maakte gewag van een *“uniform”* en van *“een wapen”* dat hij droeg. Op de door verzoeker overgemaakte foto's aangaande zijn werk, die worden aangehaald in de bestreden beslissing en die door het CG *“niet betwist”* worden, is verzoeker te zien in een uniform met een wapen. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker dat hij een militaire functie had.

In de vertaling van het door verzoeker neergelegde originele opleidingscertificaat kan worden gelezen dat verzoeker als *“soldier (Satoonki) of General Directorate of the Operation”* (vrije vertaling: soldaat van het Generaal Directoraat van Operatie) een cursus van vier weken heeft gevolgd voor de functie *“Fix/Stable/committed Guard (Sabit Guard)”* (vrije vertaling: vaste bewaker). Het opleidingscertificaat werd afgeleverd door *“Ministry of Interior Affairs, Deputy Ministry of National Public Protection Forces, General Directorate of the Operation, Headquarter of the Training Center”*. Op het voormelde document prijkt het logo van *“APPF”* (Afghan Public Protection Forces).

Op grond van verzoekers verklaringen samen gelezen met de door hem voorgelegde documenten kan worden besloten dat verzoeker van 2017 tot augustus 2019 als soldaat was tewerkgesteld binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken en meer bepaald bij de *“APPF”* of *“Afghan Public Protection Forces”*.

Volgens het rapport *“EUAA Country of Origin Information Report: Afghanistan - State Structure and Security Forces”* van augustus 2020, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan Country Guidance”* van mei 2024, aangehaald door verweerder in de aanvullende nota, volgt dat de APPF (Afghan Public Protection Forces) één van de vier pilaren is van de Afghaanse Nationale Politie (ANP) die opereerde onder het voormalige Ministerie van Binnenlandse Zaken (p. 30). De Afghaanse Nationale Politie valt op zijn beurt onder de voormalige *“Afghan National Security Forces/Afghan National Defense And Security Forces”* (hierna: ANDSF) (p. 8).

De Raad besluit hieruit dat verzoeker als voormalig lid van de ANDSF valt onder het risicoprofiel *“3.1. Members of the Security Institutions of the former government”* (vrije vertaling: leden van de veiligheidsdiensten van de voormalige overheid) van de EUAA *“Afghanistan Country Guidance”* van januari 2023 (p. 54) en mei 2024 (p. 28). De Raad leest in de voormelde richtsnoeren dat voor verzoekers die lid waren van veiligheidsdiensten van de voormalige overheid een gegronde vrees voor vervolging *“in het algemeen”* kan worden aangenomen (p. 55/p.30: *“For applicants who were members of the security institutions of the former government, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.”*).

Het volstaat aldus om tot deze risicogroep te behoren om in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit het geheel van de hierboven aangehaalde en meest recente landeninformatie blijkt niet dat voor personen die lid zijn van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten eenduidig kan worden gesteld dat bepaalde functies of bepaalde posities meer gevaar zouden lopen dan andere functies of posities. Eerder volgt uit de landeninformatie dat deze personen een risico lopen in alle delen van Afghanistan en dat het gevaar hen allen kan treffen, ongeacht hun profiel, positie, functie of andere hoedanigheid. De meest recente landeninformatie bevestigt aldus dat de omvang van dit risicoprofiel ruim opgevat moet blijven. Er zijn geen doorslaggevende aanwijzingen dat er een onderscheid moet worden gemaakt naargelang een hoog of laag profiel.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij niet aanwezig was op de terechtzitting en dus niet kon worden bevraagd aangaande de 'switch' van verzoekers risicoprofiel van *"personen die behoorden tot de voormalige overheid of de ordediensten"* naar *"leden van de veiligheidsdiensten van de voormalige overheid"*.

3.3. Toekomstgerichte beoordeling

Wat betreft verzoekers persoonlijke vervolgingsvrees voor de taliban waarbij hij aanhaalde dat hij een dreigbrief ontving van de taliban nadat *"iemand"* hem zijn werk had zien doen in Kabul, waarbij hij onder meer instond voor het transport van Amerikanen en tevens stelde een vrees te koesteren voor A. wiens plannen om een bankoverval te plegen hij dwarsboomde, stelt de Raad in navolging van het CG vast dat verzoekers verklaringen dienaangaande bijgeschaafd, onaannemelijk, vaag, tegenstrijdig en incoherent zijn en aldus niet kunnen worden weerhouden. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het oorspronkelijk vluchtrelaas, ontslaat de bevoegde overheid evenwel niet van haar opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

In *"The EASO Practical Guide: Qualification for international protection"* van 2018 kan worden gelezen (p. 21): *"Secondly, 'well-founded fear' is based on the risk assessment, which is forward-looking. Because of inherent difficulties in making a prognosis about what would happen if the applicant were to return, the risk of a subjective appreciation in this regard is high. It is, therefore, of utmost importance that the evaluation of wellfounded fear is based on an objective methodology and that it avoids speculation. [...]"*

Het *'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'* (Genève, februari 2019) van UNHCR stelt (cf. § 45): *"However, the word 'fear' refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution."*

De Raad benadrukt nogmaals dat niet is betwist dat verzoeker ongeveer twee jaar werkzaam was als bewakingsagent bij de AIB. Zoals gezegd kadert dit binnen de APPF die onderdeel zijn van de Afghaanse Nationale Politie en de ANSDF in Afghanistan.

Dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker in het verleden werd bedreigd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden, doet geen afbreuk aan het feit dat hij in augustus 2019 uit Afghanistan vertrok en dat in augustus 2021 de machtsovername door de taliban plaatsvond, hetgeen onmiskenbaar een nieuw feit is. De toekomstgerichte beoordeling die is vereist bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming impliceert dat verzoekers vervolgingsvrees wordt beoordeeld vanuit de nieuwe (machts)dynamiek die in Afghanistan is ontstaan na de machtsovername zowel op nationaal als op lokaal niveau. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat zelfs indien verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden aangenomen. Verzoekers vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek.

In de EUAA *"Afghanistan Country Guidance"* van januari 2023 en die van mei 2024, waarnaar verweerder verwijst in de aanvullende nota, worden leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid, waaronder leden van de voormalige ANSDF, zoals gezegd omschreven als een risicoprofiel, dat in het algemeen volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De EUAA-richtsnoeren stellen dat ANSDF-personeel prioritair doelwit is van de taliban. Op het ogenblik van de machtsovername in de zomer van 2021 werden gevallen gemeld van ANSDF-leden die zich overgaven of werden vastgehouden of die werden vermoord door de taliban. Na de machtsovername werd een algemene

amnestie afgekondigd, waarbij iedereen zou worden vergeven die tegen de taliban heeft gevochten. Echter, deze amnestie werd door veel talibanleden niet gerespecteerd waardoor voormalige ANDSF-leden overal in Afghanistan slachtoffer worden van mensenrechtenschendingen zoals moord, gedwongen verdwijning en foltering. Ook al werden talibanstrijders herhaaldelijk aangemoedigd om de algemene amnestie te respecteren, moesten strijders die waren betrokken in gruwelijkheden zelden rekenschap afleggen. Het is daarbij niet mogelijk om duidelijke patronen te onderscheiden over wie het doelwit is onder voormalig overheidspersoneel en wie niet. De beschikbare gegevens over moorden en mishandelingen omvatten slachtoffers die verschillende posities bekleedden binnen de veiligheidstroepen van de voormalige regering. De praktijken van de taliban ten aanzien van voormalige ambtenaren zijn *“inconsistent”*, *“ad hoc”* en een *“mengeling van tegenstrijdig beleid”*. Ook al wilden de taliban vroegere ANDSF-leden doen aansluiten bij hun rangen, bleken deze inspanningen weinig succesvol waardoor velen onderdoken of het land verlieten. Er werden executies, foltering, misbruik, gedwongen verdwijningen van vroegere ANDSF-leden gerapporteerd. Er werden eveneens inspanningen gedaan door de taliban om vroegere veiligheidsmedewerkers op te sporen via lokale informanten, registratiecampagnes van vroeger ANDSF-personeel en mogelijk het gebruik van eerdere overheidsdatabases. In februari 2022 begonnen de taliban met huis-aan-huiszoekingen in verschillende delen van het land, met de bedoeling vroeger overheidspersoneel en ANDSF-leden op te sporen. Er zijn ook gevallen gemeld van niet-vechtend legerpersoneel dat werd vastgehouden en gedood.

De EUAA Country Focus van november 2024 (p. 84-90), waarnaar verweerder verwijst in een aanvullende nota, voegt hieraan toe dat UNAMA, in de eerste zes maanden van 2024, 98 gevallen van willekeurige arrestatie en detentie, en 20 gevallen van marteling en mishandeling van voormalige regerings-functionarissen en voormalige ANDSF-leden registreerde. De gegevens van UNAMA omvatten zowel daders die zijn geïdentificeerd als leden van de de facto autoriteiten en onbekende daders. Radawari registreerde op zijn beurt in de eerste zes maanden van 2024 ten minste 6 gevallen van gedwongen verdwijning van voormalige militairen en 64 gevallen van zowel voormalig civiel als militair personeel die *“illegaal werden vastgehouden en opgesloten”*. De gegevens van Rawadari omvatten zowel daders geïdentificeerd als talibanleden, maar ook onbekende daders. Een internationale analist benadrukte dat er veel meer moorden hebben plaatsgevonden dan wat er is geregistreerd, en Rawadari meldde dat de lokale media geen aandacht meer besteden aan buitengerechtelijke en gerichte moorden, omdat ze werden gewaarschuwd door de de facto autoriteiten dit niet te doen. Ook krijgen journalisten te maken met represailles voor berichtgeving over deze onderwerpen. Een internationale journalist en internationale analist stelden dat het niet mogelijk is conclusies te trekken of patronen te ontwaren over wie onder het civiel- en veiligheidspersoneel van de voormalige Afghaanse overheid precies wordt gevisieerd. Dit hangt af van de lokale context en of de amnestie er wordt gerespecteerd of niet, en niet zozeer van iemands vroegere rol binnen de voormalige Afghaanse overheid.

In hun conclusie stellen de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 (p. 54) en mei 2024 (p. 30) dat de daden die worden gepleegd tegen personen die onder dit profiel vallen van een dermate ernstige aard zijn dat zij vervolging uitmaken (bv. standrechtelijke executies, foltering, gedwongen verdwijningen). Volgens de EUAA geeft beschikbare informatie aan dat vervolging van dit profiel hoogstwaarschijnlijk plaatsvindt om redenen van (toegeschreven) politieke overtuiging.

Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt de volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Gelet op de gegevens die blijken uit de meest recente landeninformatie en de gekende beperkingen inzake informatievergaring mede in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker omwille van zijn werk als bewakingsagent binnen de APPF en dus als lid van de voormalige ANDSF, een gegronde vrees aannemelijk maakt om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Er zijn geen zwaarwichtige redenen om hierover anders te oordelen in verzoekers geval.

De Raad houdt hierbij rekening met het feit dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CG op de vraag *“Behalve formulier invullen, moest u nog iets doen om aan die job te geraken?”*, verklaarde: *“Ik moest met mijn taskara naar Kaboel gaan en daar formulier invullen en van ene kantoor naar andere kantoor gaan. In 1e vingerafdrukken genomen en andere scan van gezicht (...).”* Hieruit volgt dat verzoeker verklaarde biometrische gegevens te hebben afgestaan aan zijn werkgever, het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De Raad leest in de bestreden beslissing in verband met de toegang van de taliban tot biometrische gegevens van personeel van de voormalige ANDSF: *“Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANDSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen*

geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen.” Deze informatie komt uit de “COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023” waarnaar tevens wordt verwezen door verweerder in de aanvullende nota en waarin de Raad nog leest: “Onderzoek van Human Rights Watch (HRW) geeft aan dat de Taliban toegang hebben tot deze persoonlijke en biometrische gegevens via databanken van zowel de voormalige regering als internationale donoren of dat ze deze gegevens verkregen hebben via informanten.”

Uit de voormelde landeninformatie, ter beschikking gesteld door verweerder in de aanvullende nota, blijkt aldus dat wordt aangegeven dat de taliban bij de machtsovername hun handen hebben kunnen leggen op bepaalde databanken met biometrische gegevens van personeelsleden van de voormalige ANDSF. Hieruit volgt dat de taliban sinds de machtsovername meer mogelijkheden hebben om personen die in het verleden werkzaam waren voor ANDSF, zoals verzoeker, te identificeren. Ook leest de Raad in voormelde COI Focus dat een westerse veiligheidsexpert over Afghanistan, die anoniem wenst te blijven, in maart 2023 aan Cedoca vertelde dat de controles van passagiers op de luchthaven in Kaboel grondig verlopen en dat de taliban proberen te weten te komen wie het land binnenkomt (p. 12).

Human Rights Watch wijst erop dat in augustus 2021 de de facto-overheden hun netwerk van informanten hebben uitgebreid en districtsambtenaren, geldwisselaars, studenten en moskeeën werden gevraagd om hen namen van voormalige ANDSF-leden en overheidsmedewerkers te verschaffen. Een journalist, geïnterviewd door DIS (The Danish Immigration Service), benadrukte de systematische inspanningen van de taliban om informatie te verkrijgen. De taliban hebben medewerkers van de vroegere veiligheidsdiensten gevraagd om zich te registreren om een “*amnestie brief*” te verkrijgen. Sommige rapporten suggereren dat deze registratie is gebruikt als een lijst om werknemers van de voormalige overheid te identificeren. Individuen die zich niet zouden hebben geregistreerd, zouden zijn vastgehouden door de taliban. Human Rights Watch heeft ook bezorgdheid geuit over de toegang van de de facto-overheden tot databanken, zoals de loonadministratie van het nationaal directoraat voor veiligheid en andere databanken. Het is niet duidelijk of de taliban deze databanken ook daadwerkelijk gebruiken. Vanaf februari 2022 hebben de de facto-overheden uitgebreide zoekacties gehouden in Kaboel en andere provincies, zogenaamd om de veiligheid te verbeteren. Anekdotische informatie van bewoners suggereert dat sommige huizen werden doorzocht om personen die worden geassocieerd met de voormalige Afghaanse overheid terug te vinden. Volgens verschillende organisaties werden zulke individuen gearresteerd, alsook voormalige overheidsambtenaren. DIS noteerde de variërende behandeling van individuen tijdens deze campagne; sommigen werden vastgehouden gedurende een aantal dagen, terwijl anderen incommunicado bleven. Volgens informatie die alleen door Hasht-e Subh werd gemeld, voerden de taliban in mei-juni 2022 in de provincie Herat nog steeds huiszoekingen uit om voormalige soldaten te identificeren en hen geld af te persen, terwijl zij in de provincie Panjshir controleposten oprichtten en voor hetzelfde doel biometrische apparaten gebruikten (EUAA “*Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 63-64).

De Raad houdt hierbij ook rekening met het feit dat verzoeker Afghanistan ongeveer vijf en een half jaar gelden heeft verlaten, in augustus 2019, voor de machtsovername door de taliban. Uit het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker ongeveer vijf jaar in Europa verblijft en een eerste verzoek om internationale bescherming indiende in België op 9 september 2020 waarna hij overeenkomstig de Dublin III-verordening werd teruggestuurd naar Roemenië om op 29 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in te dienen. Hij verblijft dus bijna vier jaar in België. Ter terechtzitting verklaart verzoeker vast werk te hebben in een vleesverwerkend bedrijf, eerst in Genk en thans in Zolder. Hij werkt ongeveer een jaar voor dit bedrijf. In een aanvullende nota legt verzoeker loonfiches voor en een foto van de laatste pagina van zijn arbeidsovereenkomst afgesloten op 29 augustus 2024. Hieruit volgt dat verzoeker van 6 juli 2022 tot 9 oktober 2022 voltijds werkte bij L.D.M. als arbeider. Verder legt verzoeker loonfiches voor van werkgever D. BV, die handelt in voeding, voor de maanden november 2023, december 2023 en maart 2024. Verder maakte hij ook een inschrijvingsformulier over voor het volgen van een cursus Nederlands aan het LIGO voor het schooljaar 2024-2025 (NT2 Alfa-Mondeling Richtgraad 1). Verzoekers lang verblijf in Europa en het feit dat hij participeert in de Belgische samenleving dragen bij aan het risico op vervolging in Afghanistan. Beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen moeten met de nodige voorzichtigheid worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, december 2023, p. 54-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, waarbij dit verband leek te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

De Raad houdt hierbij ten slotte ook rekening met het feit dat verzoeker heeft verklaard 2 jaar naar school te zijn geweest en dat hij niet kan lezen en schrijven (gehoorverslag CG, p. 3). Dit wordt nergens betwist. Dit maakt het moeilijker voor verzoeker om zich staande te houden in de complexe Afghaanse maatschappij, te

meer daar hij het land heeft verlaten in augustus 2019, dus voor de machtsovername door de taliban. Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25). Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is.

4. Conclusie

Gelet op de individuele omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken (zijn voormalige tewerkstelling als bewakingsagent binnen de APPF waardoor hij dus een lid was van de voormalige ANDSF, het gegeven dat hij zijn biometrische gegevens heeft afgestaan aan zijn voormalige werkgever – het Ministerie van Binnenlandse Zaken –, zijn lang verblijf in Europa, het feit dat hij participeert in de Belgische samenleving en zijn ongeletterdheid) cumulatief beoordeeld en alsook afgewogen in het licht van de beschikbare algemene landeninformatie, zijn er heden voldoende elementen voorhanden om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aan te nemen, waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging.

De Raad treedt de conclusie in de EUAA “*Afghanistan Country Guidance*” van mei 2024 (p. 123) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA “*Country Guidance*” van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 124-126).

Er blijkt nergens uit dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

De Raad benadrukt ten slotte nog dat verweerder geen nota heeft ingediend en evenmin aanwezig was op de zitting.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA